Мал. К. ЗАРУБИ.

# перець

№ 19 (462). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1961



Капіталізм: — Я цього не переживу!

# Здоровенькі були!

Привіт, читачі мої, сестри й браточки! Ввімкніть приймачі свої, радіоточки, ласкаво запрошуйте в «радіосітку» кумасю-сусідку, і свата, і тітку: якраз оце радіо співи скінчило, і я говоритиму — Перець-Перчило. Запрошуйте й інших сусідів до хати!

Питаєте, чом захотів виступати?

Тому, що тираж мій, читачу і друже, хоч збільшився, зріс, та, як кажуть, не дуже. А я ж говорити з мільйонами буду, бо думка моя, як і в чесного люду: щоб квітла Вітчизна! Розкішно й багато!

І саме сьогодні, в це радісне свято, коли проводжають краї і округи своїх делегатів на з'їзд Двадцять другий, коли блискавично, як радіограма, весь світ обліта Комунізму програма, — усім вам з приємністю хочу сказати:

— Ми також на з'їзді! Ми всі — делегати!

Доярка, шахтар, виноградар із Криму, письменник (що в риму писав і не в риму), учений, моряк, вальцювальник з прокатки — усі делегати, усі делегатки! Мандатом для кожного — праця на славу! І тим ми пишаємось, звісно, по праву! І хай ми присутні на з'їзді заочно, — ми схвалим Програму!

І здійснимо!

Точно!

Нас кличе вперед до нового походу уславлена Партія, гордість народу, що учить мільйони боротись і жити, нові і нові перемоги вершити! Ми з нею і сили, і радості повні!..

Тому ми сьогодні і кажем, шановні, орлам-посланцям, що на з'їзд прибули:

— Сердечний привіт!

— Здоровенькі були!

А тим ворогам, що гарчать з Уолл-стріту, що сіють про нас різні брехні по світу, що казяться з люті та лупають скоса, — сьогодні ми тичемо перець під носа. І кажем, всміхаючись, взявшись у боки:

— Догавкались, га? Світоплути-пророки!

Пророчили ж нам ви «загибель» і «втому» — рік тому, і двадцять, і сорок літ тому, й раніше (в ту пору для вас полохливу, як ми лупцювали у хвіст вас і в гриву!).

Старі гавкуни вже подохли, похрипли, а віялка чорна все брехнями сипле... Я знаю, це їхні синочки і внуки скавчать, мов ті пси, і сичать, мов гадюки!

Та кажемо ми, громадяни радянські: — Начхать нам на брехні заокеанські! На злобних «пророків», на всі їхні плітки!..

А чхати, між іншим, ми маємо звідки:

Із труб заводських — від Карпат до Уралу, з риштовань будинків нового кварталу; з броньованих башт океанських флотилій; з тополь і дубів на землі нашій милій; з супутників тих, що дали наші вчені; з ракет-кораблів, що в години знаменні ширяли на них орлекрилі сини, киваючи вам:

— Добрехались, пани?!.

Каскад Дніпрогесів, будови, магнітки... Повторюю: чхати ми маємо звідки!

Вітає весь світ наші прагнення щирі творити добро, жити в дружбі і мирі! Та в світі ще є хижаки-палії, що вовчі «бліцкріги» планують свої. Тому і лунають на повний наш голос у пісні слова золоті:

Мы мирные люди, но наш бронепоєзд
Стоит на запасном пути!

Слова ці окрилюють чехів, поляків, китайців, румунів, болгар і словаків, угорців, — що в таборі з нами одному, мільйони трудящих у світі у всьому!..

Тож всім, що за нами ідуть і пішли, кажу від душі:

— Здоровенькі були!

...Такі в нас діла, дорогі мої друзі!

В щоденній роботі, у творчій напрузі рости й здобувать нам нові перемоги! А погань усяку змітати з дороги: хапуг, дармоїдів, чинуш, бюрократів, вертких і мерзенних ділків-торбохватів... На смітник оцю поганющу породу! На біса вона під ногами народу?! Без неї іти нам на світлі висоти!..

Отож, до роботи! Гуртом до роботи! Самі ж ми куєм свого щастя ключі...

Бажаю добра вам, мої читачі! Щоб всі були знатні й достойні хвали, щоб ви мені всі —

Здоровенькі були!

**Промову Перця записав та опублікував**
**Степан ОЛІЙНИК.**

## Наші маяки

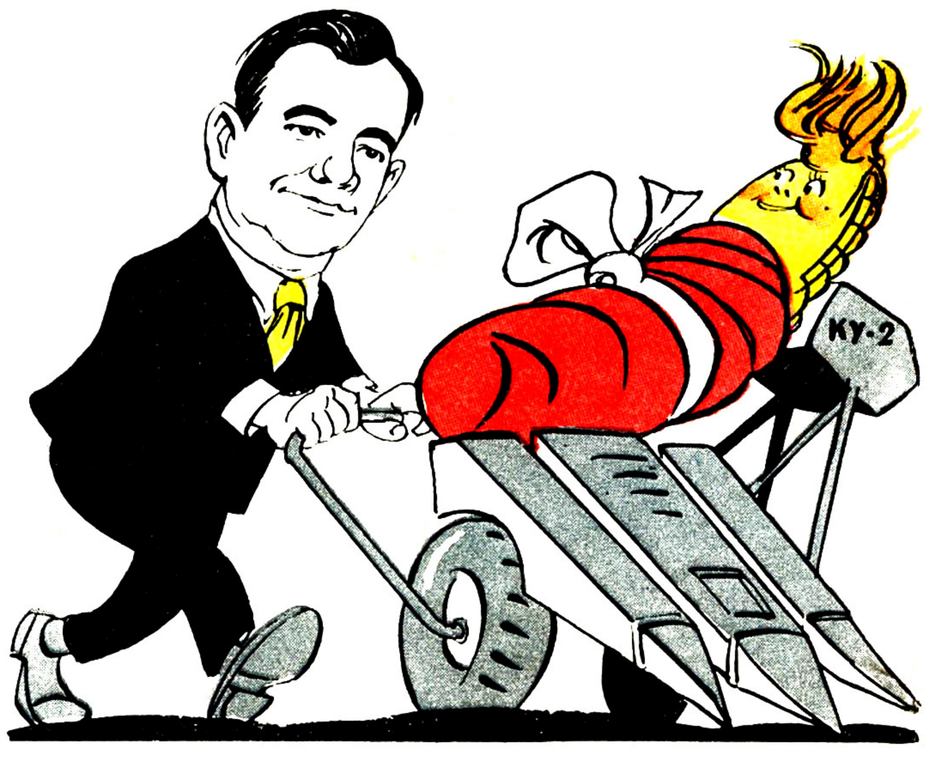


### ЙОСИП ГАЛЕНКО

Перемогу за перемогою здобуває екіпаж механізаторів Криворізького управління тресту «Укрекскавація», очолюваний заслуженим будівельником республіки Йосипом Панасовичем Галенком. Ще в серпні він рапортував про дострокове завершення семирічного плану.

**Трудівнича слава краєм ходить,**
**Заслужив її Галенко наш,**
**Бо майстерно екскаватор водить**
**Бригадирів дружний екіпаж.**

**Що не день — в бригаді їх — зростання,**
**Що не рік — дає рекорд новий,**
**Ще й до того — три річні завдання**
**Екіпаж машини бойовий!**

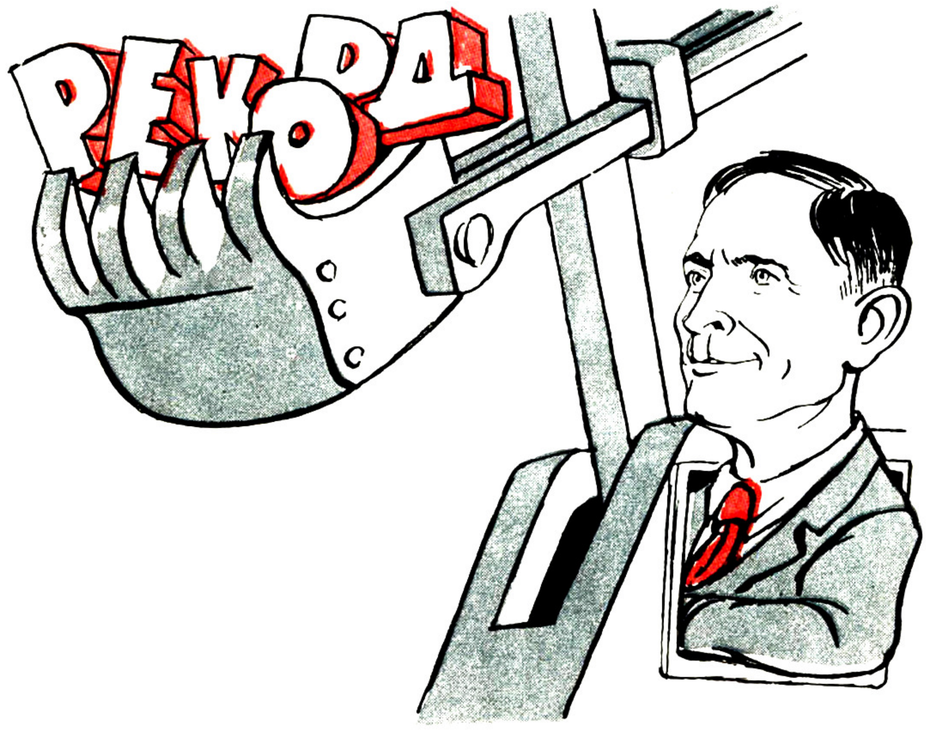


### ВАСИЛЬ БОЙКО

Успішно закінчив збирання комбайнер колгоспу імені XX з'їзду КПРС (Бобринецький район, Кіровоградської області) Герой Соціалістичної Праці Василь Юхимович Бойко. Взяте зобов'язання він виконав.

**Ой, Василько добре косить,**
**Діло зна своє,**
**Пшениченьки зараз досить**
**У засіках є.**

**Любо глянути на чисте**
**Полечко тепер,**
**Де збирав і качанисту**
**Славний комбайнер.**

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА. Текст Ю. КРУГЛЯКА.

# Конай, старий трухлявий світе!

Відколи гримнув залп «Аврори»,
Щоб всю планету обійти,
В непримиренності суворій
Стоять віч-на-віч два світи.

Відбивши вражі всі навали,
В боях проливши кров і піт,
Ми наш,
Новий
побудували
Для щастя людства
ясний світ.

Із року в рік росте він буйно
І набирається снаги.
Даремно щупальці отруйні
Все простягають вороги.

Ми їх умієм відсікати —
Пора б затямити урок:
На схід вже перся біснуватий
І — не зібрав своїх кісток...

Не вгамувалися і нині
Війни затяті палії:
Сплели у Західнім Берліні
Гадючі кублища свої.

На схід розширити границі
Шалено рветься бундесвер,
Та маячня ота здійсниться
Лиш після дощику в четвер!

Таку ми викували силу
Нового світу
в мирний час,
Що паліїв зведе в могилу,
Як тільки сунуться до нас!

Затямте ж, виродки неситі, —
За нами правда і права!
Тож маяком для людства світить
Програма Партії нова.

Капіталізму ж — в кризах скніти
І вниз котитись по кривій.
Конай, старий трухлявий світе.
І —
розпросторюйся,
Новий!

Валентин ЛАГОДА.

Мал. БЕ-ША.

Якби свині крила, вона б і сонце зрила...

## ПРОГРАМА-ЕПІТАФІЯ

Німецька соціал-демократія сконала. Ні, її не забороняв уряд Аденауера. Не було також ніяких вказівок про саморозпуск партії. І не виходили на берег річки засмучені партійні лідери на чолі з старим Олленхауером і молодим Віллі Брандтом, не скидали вони на пісок фраки і циліндри, не залишали у тих циліндрах записок «у нашій смерті просимо нікого не звинувачувати» і не кидалися у воду з каменюками на шиї. У західнонімецьких газетах теж не з'явилося жодного рядочка, схожого на некролог.

І все ж смерть соціал-демократичної партії встановлена, зареєстрована і сумлінно описана у грунтовній епітафії, прийнятій на партійному з'їзді у Ганновері.

Правда, ніхто з делегатів не користувався таким цвинтарним словом. Ганноверський документ величали програмою. У цій, вибачайте, програмі соціал-демократи поховали рештки куцих міркувань про соціалізм і рішуче покінчили з демократією. Одна німецька газета так сформулювала головну програмну думку: «Ми будемо робити те ж саме, що й Аденауер, тільки краще, ніж він»

А це значить: ми будемо голосніше кричати про гонку озброєнь, будемо стіною стояти за панування монополій, візьмемо під свої демократичні крильця недемократичних реваншистів.

Втім, нічого дивного тут немає. Досить згадати, що кандидатом у федеральні канцлери від соціал-демократів висунуто бургомістра Західного Берліна Віллі Брандта. А щоб з монополістичними вовками у мирі жити, треба по-вовчому і вити. Отож і зробили Віллі кумом капіталістичних королів.

*Державно-монополістичний капіталізм з'єднує силу монополій з силою держави в єдиний механізм з метою збагачення монополій, придушення робітничого руху і національно-визвольної боротьби, врятування капіталістичного ладу, розв'язування агресивних воєн.*

(З проекту Програми КПРС).

Є в мене сусід Тимофій Глечик, а по-вуличному Хитрий. Чому його так прозвали? Послухайте, розкажу.

Сам Глечик ще молодий, років під сорок, і при доброму здоров'ї. Комплекцією схожий на базарних м'ясорубів. А в колгоспі і за холодну воду не візьметься. Примусити — навіть сам голова артілі не може. І ось чому. Колись, ще після війни, Тимофій їхав на гарбі з снопами. Заснув, упав, і віл йому наступив на ногу. З того часу Глечик вважає себе інвалідом Вітчизняної війни. На збори чи в контору ходить з палицею і страшенно шкутильгає. Вдома, як я придивився, не шкандибає і ходить без палиці.

Дуже любить Глечик виступати на зборах, гостро критикувати, особливо керівництво. Він завжди бере слово першим і починає так: «Товариші, я скажу прямо, як інвалід Вітчизняної війни...» — і пішов! А ще дуже любить скандалити і писати різні скарги на людей. Ото тільки хто його покритикує — так і полетіли депеші в район, область, в редакції. Має і ще одну характерну рису Тимофій: страшенно любить, коли когось знімають з роботи. Навіть, коли почує, що десь за кордоном усунули якогось міністра, — радіє, як мала дитина. Ото прибіжить до мене і ще з порога:

— Іване Гнатовичу, новину чули? Полетів, сякий-такий, з роботи, тільки штаньми майнув! Докерувався! Мабуть, і з нашим головою скоро таке буде...

Пам'ятаю, саме в гарячу весняну пору Глечик позабивав дошками вікна в хаті і кудись подався на велосипеді. А жив він сам, мав лише песика Бобку. З місяць не було. Коли якось надвечір з'явився на якомусь старому мотоциклеті з коляскою. Зайшов я до нього і питаю:

— Що це ти притяг, Тимофію?

А він як заведе п'яним голосом: «Є у мене діжка пива, а друга-га вина-га-га, є у мене колясочка позолоченая-я-я!»

— А навіщо воно тобі. Щоб тільки в дворі дерчало?

— Положено, — каже, — як інвалідові. — І знову затяг пісню.

З того часу Глечик майже зовсім перестав виходити на роботу. Ото тільки почне світати — уже кудись подерчав. Нема день, два, тиждень — дерчить додому. Куди він їздив — ніхто не знав. Я, правда, помічав, що завжди щось витягує з коляски.

Якось були в нас колгоспні збори. Обговорювали проект Програми Комуністичної партії. З'явився й Глечик. Дуже гарно говорив наш секретар партійної організації і про Програму, і про майбутнє нашої артілі. Хвалив передовиків. Після доповіді Глечик першим попросив слова і почав:

— Товариші, я, як інвалід Вітчизняної війни, скажу прямо: Програма Партії хороша і жити при комунізмі буде добре! На жаль, у нас немає чуйного ставлення до людей ні з боку голови артілі, ні з боку партійного секретаря. Так, нема. Я відповідаю за свої слова! Чули, як він насипався на мене? А за що?! Або взяти нашого голову... Весь час пиляє мене, щоб ходив на роботу. А я не можу, як інвалід, і працюю за своїми здібностями...

— А з чого ж ти живеш? — хтось перебив.

— З чого живу? Люди добрі допомагають... Комусь кабанчика заколю, овечку оббілую, пораджу, як піч чи грубку перебудувати, от люди, спасибі, й діляться шматком хліба...

Тут я вже не витримав і кажу:

— Тимофію, ти розкажи, куди так часто виїжджаєш мотоциклом, що привозиш і за що п'єш?

Глечик як стрибне до мене:

— А тобі яке діло, старий, куди я виїжджаю?! Як інвалід, маю повне право їздити куди схочу!

— Та який же ти інвалід Вітчизняної війни? — кажу. — Заснув, упав з гарби, віл наступив на ногу, а ти мелеш...

Люди почали сміятися і мене підтримувати. А Глечик:

— Наклепи зводиш, старий служака царської армії!! Стривай, я тобі покажу! У мене в самому Києві є дядько!..

— Та бузини ж, — кажу, — нема на городі!

Люди почали ще дужче сміятися, а Тимофій почав бити себе кулаками в груди.

— Всі ви однакові! Я до Києва доберусь! У суд передам!! — І прожогом вискочив, забувши навіть, що треба шкандибати.

Добре тоді записали в протокол про Глечика. Правда, він про це не чув, бо кудись зник на мотоциклі.

Тижнів два не було його. Стоїть хата з забитими вікнами, та виє песик. Якось, коли вже стемніло, чую: щось дерчить з гори. Далі чую — співа: «Є у мене колясочка позолоченая-я-я...».

Сиджу собі біля порога й слухаю. Бо всі діти й онуки пішли в кіно. Коли гульк: вривається, як бомба, мотоциклет у наші ворота і прямо на курник! Коляска відлетіла, перекинулась, а Глечик шугонув через курник у дерезу. Я підбіг.

— Хто тут? — запитую.

— Ой, — почувся жалібний голос. — Де це я?

— У мене, — кажу, — за курником.

— Ой, рятуйте, Іване Гнатовичу, інваліда... Допоможіть, дорогий...

Витяг його з кущів. Ледве тримається на ногах: чи забився, чи злякався, чи з перепою, бо від нього так несло перегаром, як з самогонного апарата. Обличчя й руки подряпані, піджак у крові.

— Як же ти попав на курник? — питаю.

— Чортів Бобка винуватий... То лежав у мене на воротях, а це — у вас... От я й переплутав двори... І колясочка моя пропала...

Коляска справді була так сплюснута, як старий черевик, і вся чисто в жовтках. А поруч барильце відер на двоє і цілі снопи свічок великих і маленьких. Я — до барильця, витяг затичку, понюхав — самогонка.

— Тимофію, — питаю, — що це в тебе за товари: свічки, яйця, самогонка? Де ти їх понабирав?

Він помовчав і таким жалібним голосом:

— Іване Гнатовичу, дорогий сусідо... Признаюсь, як перед попом: раз на віку хотів трохи спекульнути, бо ні копійки нема за душею, і так не повезло... Благаю вас, не говоріть нікому... Знаєте, які в нас люди, ладні мене в ложці води втопити. А я ж зараз ще більшим інвалідом став...

Допоміг я йому позбирати свічки. Взяв барильце і провів додому. Потім покликав лікаря, щоб оглянув Глечика. По дорозі зайшов у правління. Там сиділи голова, парторг і рахівник. Розповів їм про пригоду з Глечиком, і всі разом пішли до нього.

Він лежав, розмальований «зеленкою», і жалібно стогнав. Лікар сказав, що ніяких ушибів і переломів не виявлено в Тимофія, лише страшенно пошкрябався в дерезі. От я й кажу:

— Ну, сусіде, почастуй нас хоч самогонкою, коли крашанки побилися... Та свічку засвіти.

— Якою самогонкою? — скривився Глечик і заморгав на мене. — Я нічого не знаю і нічого не маю.

Довго допитували — не признався. Почали шукати. Після довгих зусиль рахівник знайшов у кутку під дрантям якісь дверці. Відчинили — яма і драбинка. Рахівник поліз, присвітив. Подав барильце, кілька снопів свічок. Потім каже:

— Тут стільки добра, що сам я не впораюсь!

Спустився і я. Почали розвантажувати яму. Викинули вісімнадцять пар калош, десять пар гумових чобіт, дванадцять пар чоловічих черевиків, п'ятсот кусків мила, сімдесят п'ять пачок солі, сто пачок соди, два ящики сірників і ще багато дечого. А Тимофій лежить і плаче.

— Навіщо вам стільки солі, калош, взуття, сірників? — запитав голова.

— На чорний день, — простогнав Глечик.

— А свічок навіщо стільки? — запитує парторг. — У нас же кругом, навіть на фермах, електрика. Чи, може, думаєте молитовний дім відкривати?

— Винуватий, — заволав Тимофій. — Не судіть мене, благаю. Все здам у колгосп чи в кооперацію і піду на роботу. Тільки не судіть і нікому не розказуйте!..

...Отакий у мене сусіда Хитрий Глечик. Не знаю, що з ним зроблять колгоспники і чи буде ходити на роботу... Побачимо пізніше. А тим часом він лежить з подряпаним обличчям і стогне...

**Євген КРАВЧЕНКО.**

***Монополісти живуть, як паразити, поглинаючи разом з своєю челяддю значну частину національного доходу, створюваного працею пролетарів і селян.***

**(З проекту Програми КПРС).**

*Буржуазний міф про „повну зайнятість“ є справжнісіньким знущанням — робітничий клас завжди бідує через масове безробіття, через невпевненість у завтрашньому дні.*

(З проекту Програми КПРС).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

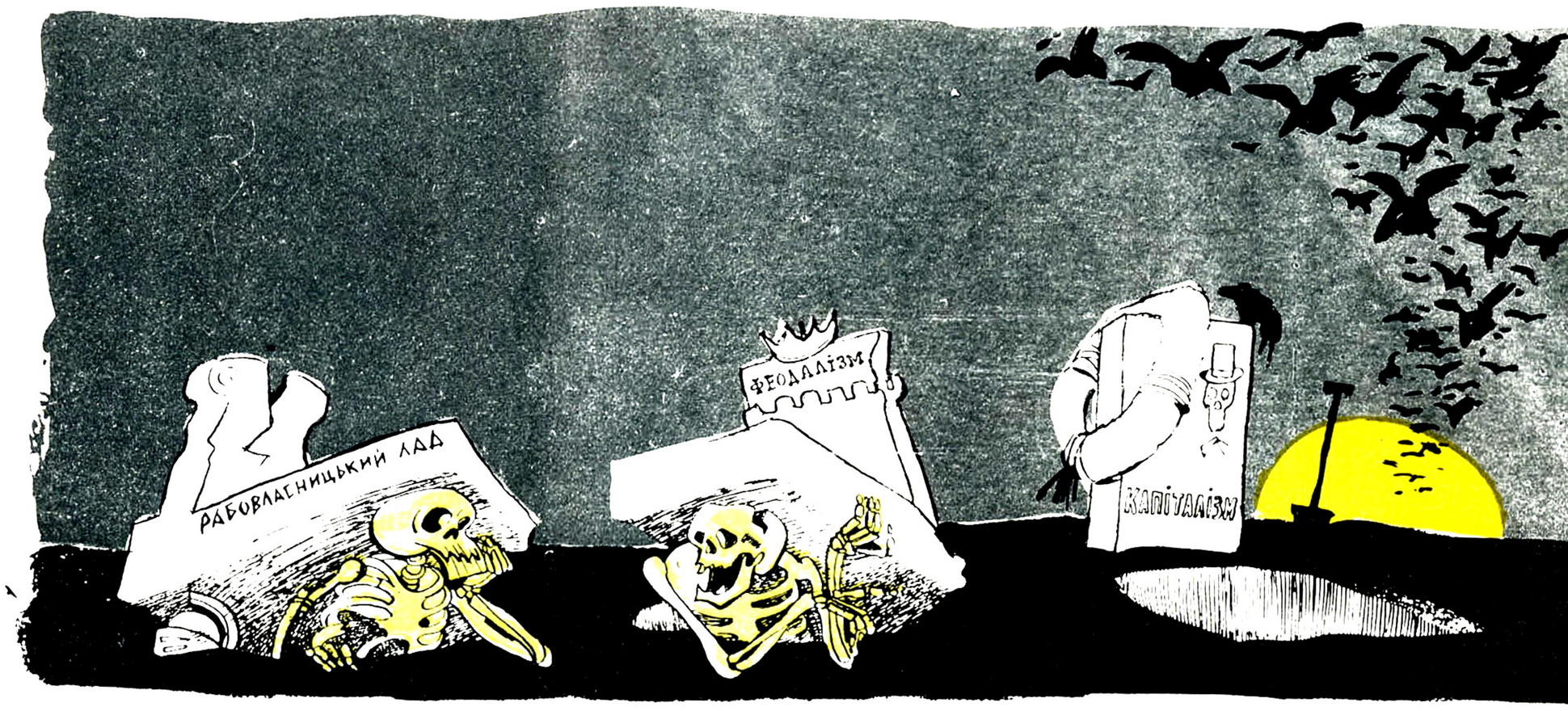


— Скоро нам повеселішає — ще один прибуде!..

ПАН Таге Ерландер — пан, як пан. Статечний пан. І служба у нього гарна. Він обіймає пост прем'єр-міністра Швеції. За сумісництвом пан Ерландер—голова шведської соціал-демократичної партії. Такий собі соціал-демократичний пан.

Проте мав пан Ерландер невеликий гандж. Не те щоб він заважав шведським капіталістам мішки золотом натоптувати. Ні, боже борони! Такого пан Ерландер собі ніколи не дозволяв. Він був цілком ручним соціал-демократом. Але капіталістів, котрим пан Ерландер не заважав натоптувати ті мішки, деякі сторони його партійної діяльності трохи шокували.

Пан Ерландер любив згадувати Карла Маркса. Навіть називав його своїм учителем. Нічого не поробиш, коли назвався соціалістом, коли хочеш, щоб рядові соціалісти тобі вірили, коли гаряче бажаєш утриматися на посту голови соціал-демократичної партії, то мусиш з Марксом загравати.

І от соціал-демократ, «учень» Маркса зробив візит за океан, відвідав Сполучені Штати.

Тільки-но ступив він на американський континент, як увесь марксизм з нього наче вітром здуло. «Учень» забув про свого вчителя. У Штатах «соціал-демократ» раптом зробився дуже балакучим, почав виступати, проголошувати промови, робити заяви для преси.

У Національному клубі преси Таге Ерландер зробив доповідь на тему «Соціалізм без Маркса», яку дуже прихильно зустріли відповідні кола.

Ще б пак! Соціалізм і раптом без Маркса! Соціалізм і без класової боротьби, без робітничого руху, без конфліктів між трудом і капіталом.

Найзапекліший капіталіст проголосує за такий соціалізм обома руками. Зрозуміло, що доповідь Ерландера викликала сенсацію. На більшу сенсацію Таге Ерландер не міг би розраховувати навіть тоді, коли б проголосив доповідь на тему «Мислитель без голови».

Шведська газета «Свенска дагбладет» з цього приводу пише: «За прикладом Оллен-хауера та інших видних партійних колег у різних країнах пан Таге Ерландер тепер також зрадив свого вчителя Маркса. Це сталося на американській землі...»

А ось ще одна цитата з тієї ж «Свенска дагбладет»:

«Він (Таге Ерландер) повертається до нас новою людиною, відмитий від Маркса і очищений від Енгельса...»

Мили, мили капіталісти пана Ерландера і, нарешті, відмили. Тільки став він ще брудніше...

А Маркс позбувся «учня». Біди в цьому немає. Як каже народ, «баба з воза, коням легше».

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

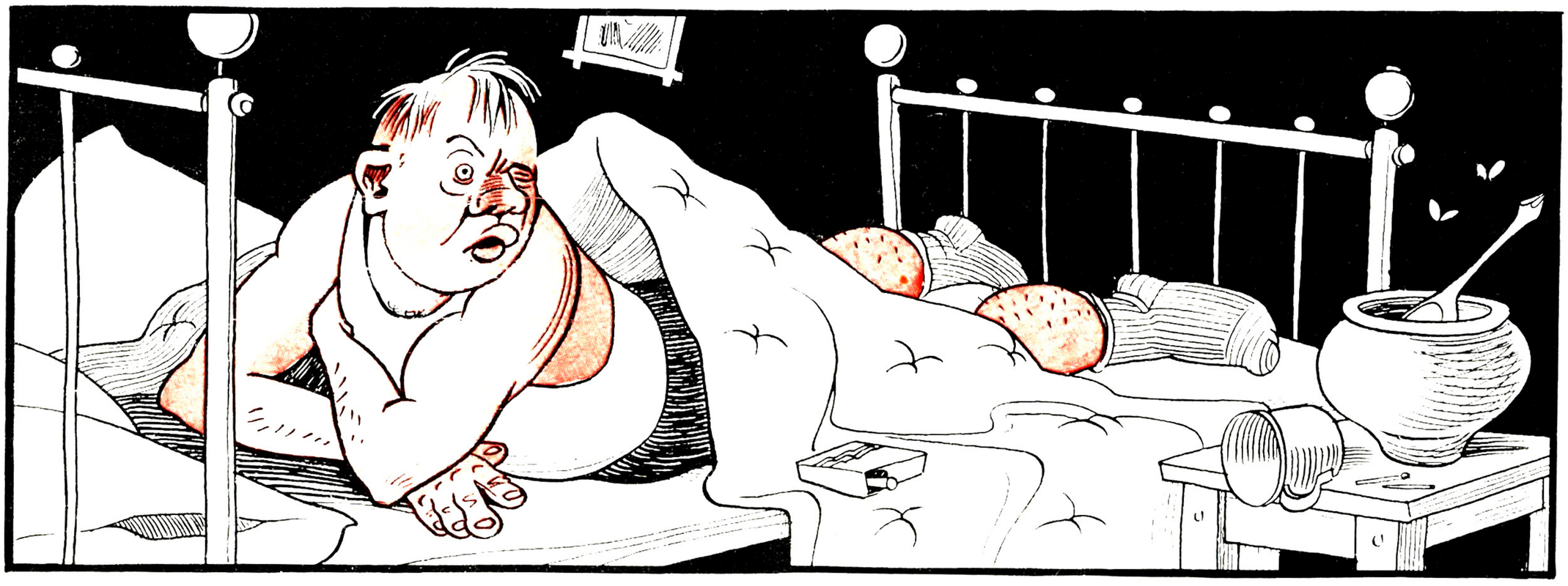

— Ніколи матері дома не бачу: коли не прокинусь, вона на роботі.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Монополістична буржуазія США — головний оплот міжнародної реакції. Вона взяла на себе роль «рятівника» капіталізму.

(З проекту Програми КПРС).

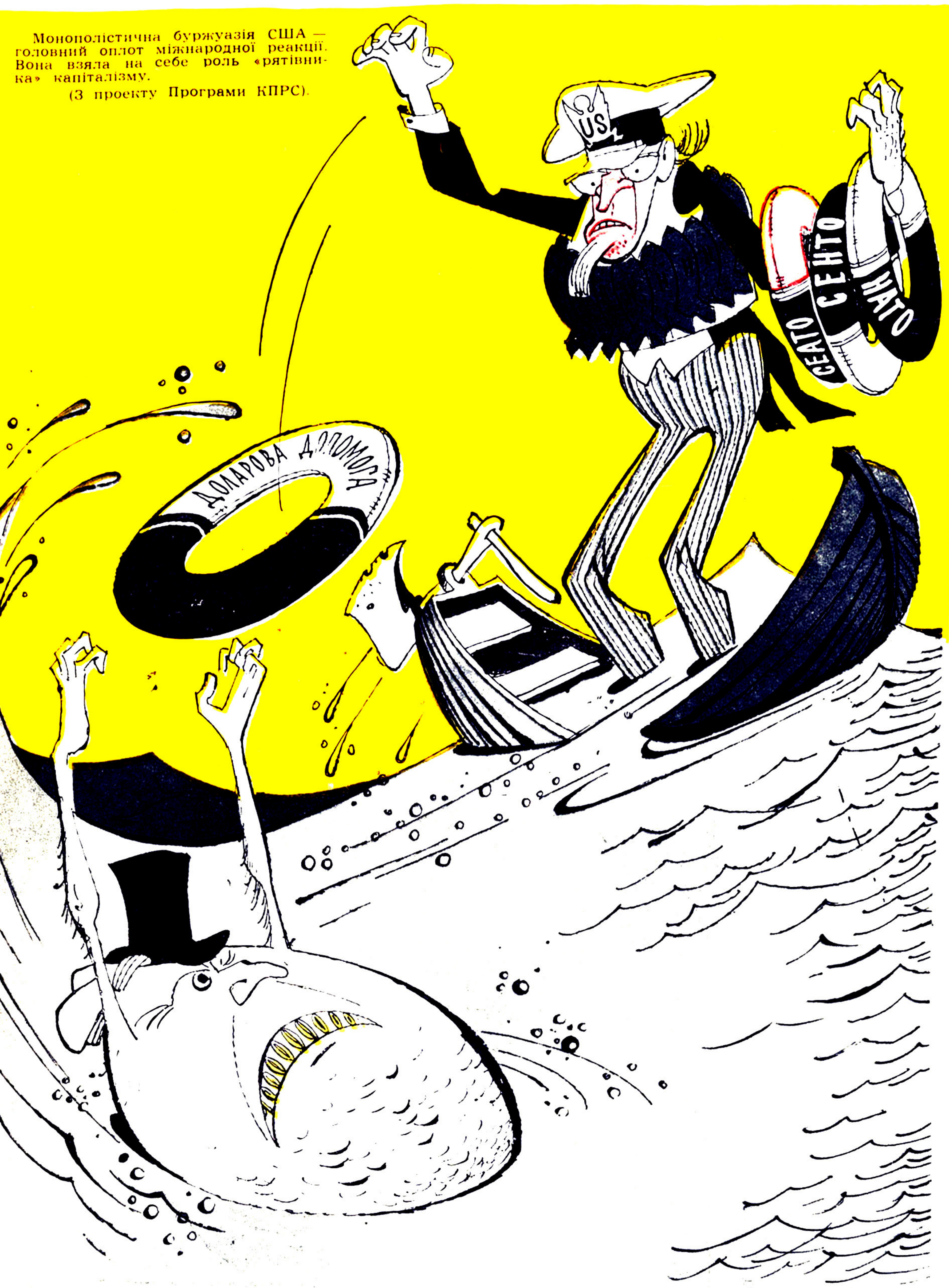


Без слів.

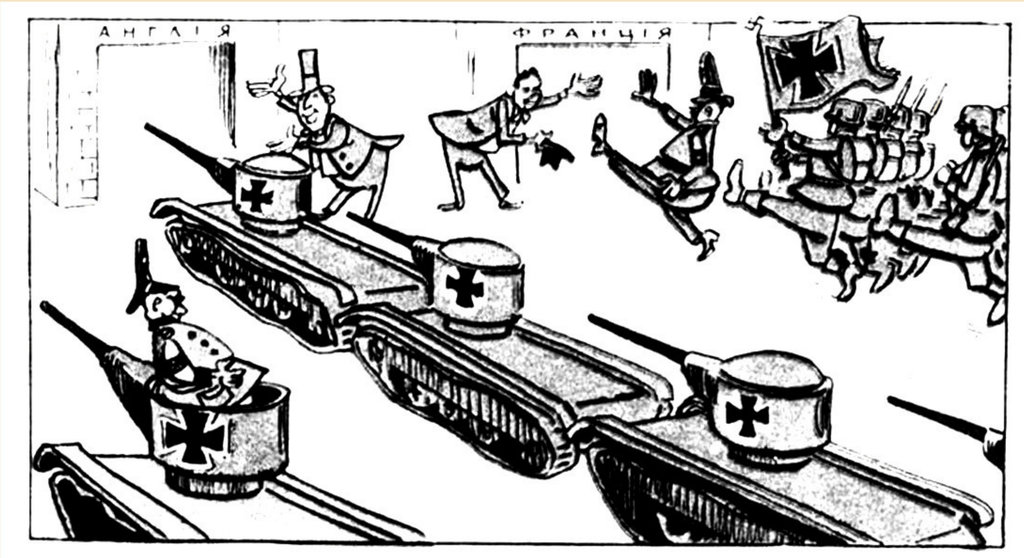


*Реакційна буржуазія ряду європейських держав у мирний час відкрила двері своїх країн для чужоземних військ*

(З проекту Програми КПРС).

# Давайте познайомимось...

*(ПОДОРОЖ ДНІПРОВСЬКОГО ПЕРЦЯ)*

Дорогий брате Перче!

Мабуть ти вже зачекався листів од твого молодшого брата Дніпровського Перця. Можливо, навіть думаєш, що я поклав свої вила у комору, а сам байдикував на пляжах у літню пору? Заспокойся, брате: за мене тобі червоніти не доведеться. А не писав тому, що весь час знайомився з дуже колоритними фігурами, які на вила так і просяться.

Але, щоб моя розповідь не була вилами по воді писана, звітую перед тобою з усією фактичною докладністю.

## ЗНАЙОМСТВО ПЕРШЕ,
### в якому змальовуються молодці проти вівці

Одної літньої суботи я настроївся на ліричний лад. Вирішив помилуватися заквітчаними газончиками, подихати озончиком, пташиних співів послухати. Та слухати мені довелося телефон, який саме в цей час почав дуже наполегливо виспівувати:

— Це ти, Дніпровський Перче? Турбують тебе із міського штабу добровільних народних дружин. Запрошуємо взяти участь у незвичайному заході.

— Це ж в якому?

— У масовому рейді по боротьбі з хуліганством!

На серці стало тривожно. Подумати тільки: масова облога хуліганів! У нашому прекрасному місті! Столиці чавуну та сталі! В якій проживають хороші люди, герої праці! Скільки ж у нас тих хуліганів? — підраховую. Напевне, усіх їх можна вкласти в нуль нуль цілих і скількись там тисячних процента.

Але, думаю, і цієї тисячної нам не треба. Раз вирішили давити її громадою, значить, задавимо. Хай земля горить під хуліганом!

Мало цікавого — описувати пригоди хуліганів. Кожний з них — молодець проти овець. І ці молодці відколюють номери з дуже убогого репертуару. Наприклад, Станіслав Коваленко з електровозобудівного заводу бавився тим, що чіплявся до перехожих та ображав їх. Розбещений донжуан Іван Кондратьєв з вагоноремонтного заводу випробовував свої п'яні чари на дівчатах, які від тих чар розбігалися, як від пошесті. Петро Гавриш з залізничного училища № 2 наламав на вулиці дров, звичайно, у переносному розумінні. Але тихше від того не стало у розумінні прямому, бо бешкетник дуже завзято виявляв свою «широку натуру»...

А потім, коли молодець раптом відчуває на плечі міцну руку дружинника, скажімо, з Дніпропетровського радіозаводу, починається його перевтілення.

— Ану, пішли подивимось, який-такий ти молодець!

— Та що ви, хлопці? Я ж з найкращими намірами... і, взагалі, де тут кіоск? Де тут продаються янгольські крила? Начеплю крила і більше ніколи не буду...

Але судді, які в день рейду виконували свої обов'язки у штабах дружин, не раз бачили подібні метаморфози. І давали перевтіленим овечкам по п'ятнадцять діб! Це найкраща гарантія, що хуліганів колись і справді не буде.

## ЗНАЙОМСТВО ДРУГЕ,
### під час якого я бачив джерела, але не мінеральні

Мені не довелося сушити голови над проблемним питанням: звідкіля ж все-таки береться хуліганство? Ця проблема добре вивчена, і узагальнюючим висновком з неї починається кожний акт, складений дружинниками або працівниками міліції:

«Бувши у нетверезому стані, громадянин такий-то...»

Я не збираюся займатися реабілітацією громадянина такого-то. Мовляв, що з п'яного візьмеш? Взяти і справді нічого, але дати можна. І на це є закон про дрібне хуліганство, який точно визначає, скільки можна дати. На жаль, немає ніяких прямих вказівок, як діяти проти тих, хто сприяє хуліганам «у нетверезому стані». Я не знаю жодного діяча торгівлі, який би відбув хоч 10 діб за оте сприяння.

Отих, хто «бувши в нетверезому стані», чи не найбільше у парку імені Чкалова. Я пішов познайомитись з парковими умовами, які породжують героїв актів та протоколів.

Але з вилами по парку не пройти. Зубці так і чіпляються за алкогольні фортеці, з бійниць яких виглядають добірні пляшкові батареї. Фортеці розташовані дуже стратегічно: на сході, біля головного входу, чатує монументальна автомат-закусочна, на півночі — ресторан «Літо», на півдні — кафе «Весна» і високоградусна пастка з невинною назвою «Соки, води».

Історія тієї замаскованої «забігайлівки» дуже повчальна. Спочатку це була «Аврора», потім — «Масандрівські вина», згодом — ще щось. Нині це — «Соки, води». Але води і соки красуються тут лише як декоративний елемент. А напитися завжди можна до чортиків.

Щодо «автомат-закусочної», то вона виникла порівняно недавно. П'яний гамір в ній регламентований — офіційно дозволено перехиляти і вживати до двадцятої години. Неофіційно перехиляють і вживають, не дотримуючись регламенту. А директриса навіть підводить під це фінансово-економічну базу:

— Не треба мені регламенту! План хто виконуватиме, я чи регламент?

Коли ж хтось «не добрав» і душа у нього «горить і палає», той може сміливо нести свою палаючу душу у ресторани «Люкс» чи «Літо». Чуйні офіціантки Данова або Пискунова охоче загасять пожежу півлітрою або ж літрою. Особливо люблять ресторанні «пожежники» заливати п'яниць «лівою горілкою», яка у магазинах має нормальну вартість, а під дахом ресторану — ще й націнку. Вигідно? Про це запитайте швейцара «Люксу», який завжди тримає про всякий випадок кошик «лівої» горілки...

Ходять уперті чутки, що Дніпропетровська міська Рада збирається і далі скорочувати сітку питних закладів. Є надія, що колись міськрада навіть відповідне рішення прийме.

## ЗНАЙОМСТВО ТРЕТЄ,
### яке відбувалося з музичним оформленням

Вийди на Дніпро: там щось реве і стогне.

То стогнуть риби. Вихоплюються з води, як їхні тропічні родичі, і в польоті прямо ревуть:

— Рятуйте!

То браконьєри тягнуть волок по річці. І співають якусь хвацьку піратську пісню:

— Йо-го-го, та ще й пляшка рому!

На п'ять кілометрів довкола гримить самодіяльний хор.

А чого їм, власне, не співати? Земноводні рибінспектори більше на березі таборяться. А коли й з'являються на воді, то так міцно заплющують очі, що того й гляди вріжуться у волоки, бредні, сіті та пошматують усе це добро. Але нікуди правди діти — якось примудрилися рибні стражі уникати катастроф. Ще жодного інспектора у сіть не впіймали. І це факт, а не вигадка!

Серед хуліганів уже ходять легенди, побудовані на фактичному матеріалі. Зустрінуться, приміром, два хулігани, один — річковий, другий — парковий. Між ними ділова розмова починається:

— Наплюй ти на танцювальні майданчики! З дружинником однак фокстрота не затанцюєш, — спокушає річковий хуліган. — Іди до нас! На річці рейдів не проводять... Красиве життя! Йо-го-го, та ще й пляшка рому!

— Не може бути! — бере сумнів паркового.

Тоді річковий переходить до фактів:

— Знаєш Г. Г. Астахова? Він над усіма браконьєрами браконьєр, над усіма рибними перекупками верховода. Це справжній промисловець із своїм торговельним філіалом на ринку! Якось наскочили на нього рибінспектори і давай акта складати. «Що ж мені буде!» — бідкається Астахов. «Побачиш!» — грізно сказали йому й оштрафували на 5 карбованців. Минув місяць, ще оштрафували — на 10. Потім — на 15. У шостий раз — на 30. А вище цієї стелі на шкалі по боротьбі з браконьєрством вже ніяких позначок немає. Тепер Астахов сам інспекторів гукає: «Ану, пишіть акта! Я вже тридцятку наготовив!..» Порядок єсть порядок!

У цій розповіді немає ніяких перебільшень. Її можуть оздобити яскравими біографічними даними браконьєри І. В. Клименко, В. М. Тимченко, В. К. Берошвілі та чимало інших.

Я попрохав головного рибінспектора області Петра Мусійовича Дзюбана прокоментувати ці факти. Але він, в основному, коментував власну немічність:

— Що я можу вдіяти? Тридцятьма карбованцями припечатаю, і бувай здоровий! Водна площа у мене на сотні гектарів. Розірватися я не можу!

Таких вимог, звісно, перед т. Дзюбаном не ставлять. А от по-справжньому зацікавити боротьбою з браконьєрством громадських інспекторів він би міг. На ділі ж із 406 інспекторів допомагають йому лише 26.

Познайомився я також з життям-буттям спілки мисливців та рибалок. Призначила спілка своїм громадським інспектором по охороні рибного господарства єгеря Никифора Грачковського. А він моментально поповнив ряди самодіяльного хору, закинув браконьєрську сіть і бадьоро горлає:

— Йо-го-го, та ще й пляшка рому!

А риба вистрибує і реве:

— Рятуйте!

Та цим зойкам ніхто не йме віри. Адже відомо, що риба — істота безсловесна. Навіть приказка є: мовчить, як риба...

* * *

Ти вже вибачай, брате Перче, що лист вийшов довгенький. Скажу, по-секрету, що мені й зараз не хочеться ставити останню крапку.

Хай поставить її міська Рада, міськком комсомолу та відповідні органи, озброєні статтями кодексу.

**Твій молодший брат**
**ДНІПРОВСЬКИЙ ПЕРЕЦЬ.**

## У НЕДАЛЕКОМУ МАЙБУТНЬОМУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Заплатив за обід.

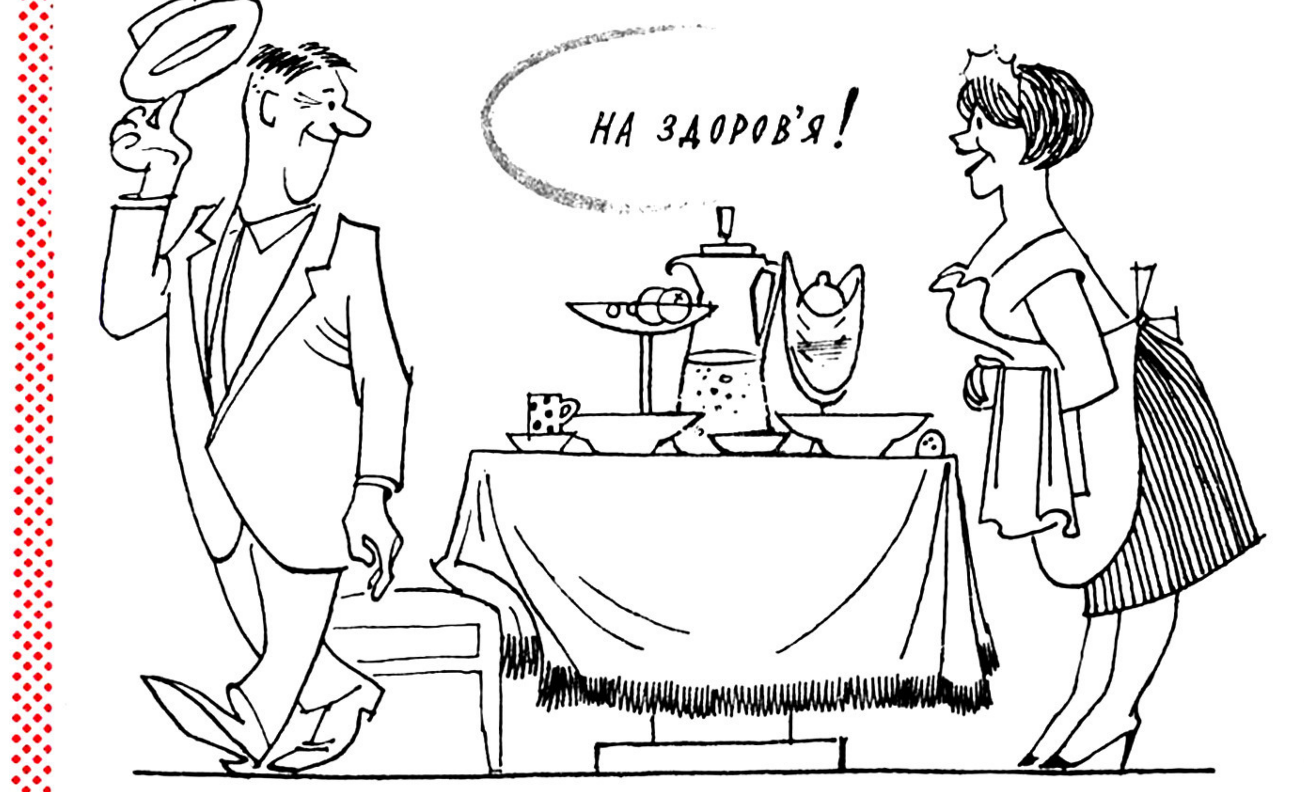


Одержав здачу.

## ЄДНІСТЬ ДУМОК

**У відставного американського генерала Люціуса Клея не було особливих заслуг перед гітлерівською Німеччиною. Обіймаючи кілька років посаду американського губернатора в Німеччині, генерал на свій лад дуже ретельно надолужував прогаяне: сприяв відродженню націзму.**

**Біографи генерала твердять, що в усьому винне м'яке серце Люціуса Клея. Не міг губернатор спокійно дивитися, як гітлерівські воєнні злочинці сидять по тюрмах. До того йому було жаль отих гітлерівських генералів, що він регулярно, на всі свята оголошував їм амністію.**

**Вийшов уже Клей у відставку. Та щось не сидиться йому вдома. Здається генералові, що він чогось не доробив у Німеччині. І відставний генерал махнув на літаку в Бонн, а звідти — й у Західний Берлін. Зустрівся там із своїми старими друзями і навіть високого боннського ордена одержав.**

**А в Західному Берліні Люціус Клей походив біля Бранденбурзьких воріт, і тут на нього напав такий войовничий азарт, якого за ним не помічали під час минулої війни. Зиркнувши на демократичний Берлін, генерал раптом вигукнув: «Дранг нах Остен!»**

**Дехто твердить, що це бойове гасло реваншистів американський генерал вигукнув чистою німецькою мовою. А потім генерала як прорвало! Він заявив, що треба негайно ж рушати «звільняти» НДР.**

**Кинувши ще кілька войовничих гасел, генерал Клей дуже поквапливо сів у літак і подався додому, у США.**

**Але блискавичний вояж Клея справив надзвичайне враження на боннських пропагандистів. Аденауерівська преса аж захлиналася, описуючи цей візит. А головний військовий експерт партії Аденауера Адальберт Вайнштейн так і заявив, що у них з Клеєм «єдність думок і намірів»...**

**Зрозуміло: яке їхало, таке й здибало!**

*Монополістична буржуазія не може відстрілятися навіть ядерною зброєю від неминучого ходу історичного розвитку.*

(З проекту Програми КПРС).

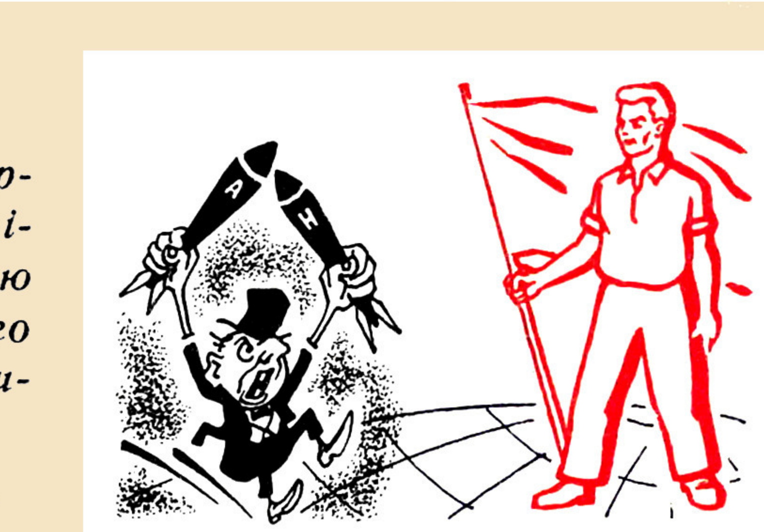

# НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

**Коментарі Перця записали:**
**О. ЖОЛДАК, Ю. КРУГЛЯК, В. ЛАГОДА, Д. МОЛЯКЕВИЧ та Ю. ЯЧЕЙКІН.**

## МІНІСТР-ПЛАГІАТОР

Дуже бідний «ідейний» багаж антикомунізму. Понад сто років тому якийсь Лоренц Штейн говорив, ніби «комунізм належить віданню не історії, а поліції». Недавно майже те ж саме повторив новий міністр юстиції США Роберт Кеннеді. Він заявив, що питання про Комуністичну партію США «...перейшло в площину судового розгляду».

Крадіжка! Явний плагіат!
Бо ж пісню цю, на той же лад,
Співали сотню літ назад.

Та автор вже давно помер,
Й міністр юстиції тепер
Оте його творіння спер.

Де ж правда?! І законність де?!
Це ж річ нечувана ніде:
Міністр юстиції — краде!

Та дивуватися не слід,
Бо то ж відстав на сотні літ
Капіталізму дряхлий світ.

А там, де свіжих сил нема,
Де поліцай, тюрма та тьма, —
Шукать новаторства — дарма!

От і співа на той же лад,
Що й сотню літ тому назад...

## ПОБИЛИ РЕКОРД

Пропагандистський штаб британських консерваторів видав, так званий, памфлет «Вперед в умовах свободи». Автори пасквіля використали в ньому увесь арсенал антикомуністичних брехень.

Оце так памфлет!..
Подивіться, будь ласка!
Брехні
рекорди побили.
Скидається він
на старезну казку
Про сон
рябої кобили.

## КОЛИ СВІТИТЬ ДІРКА

Французька реакційна газетка «Орор», коментуючи проект Програми КПРС, забрехалася зовсім. Вона пише, що в Радянському Союзі скоро «буде контролюватись навіть колір одежі радянських громадян».

Гуртом читали брехуни Програму
І наробили крику, тарараму:

Мовляв, штани, жилети, піджаки —
Все візьмуть під контроль
більшовики!

Писакам треба виявити хватку:
На штанях видно не одну вже
латку...
Отож і пнуться з шкіри брехуни,
Щоб заробити в Сема на штани.

## В ДУСІ СІМЕЙНОЇ ТРАДИЦІЇ

З гером Бенедиктом Каутським трапилася надзвичайна подія, бо й сам гер — людина надзвичайна. З одного боку, він заступник генерального директора найбільшого в Австрії банку «Кредитанштальт». З другого — теоретик Соціалістичної партії Австрії, один з творців нової програми правих соціалістів.

Це трапилось одної ночі. У віталькі несподівано повіяло холодом, і перед гером Бенедиктом з'явився привид. Бенедикт скам'янів від жаху. Але навіть у такому важкому стані він впізнав у цьому привиді свого батька — Карла.

— Не лякайся, мій хлопчику, — привітно мовила тінь Карла Каутського. — До нас дійшли дивовижні чутки... Усе пекло дискутує запекло! Чи правда, що в Австрії ліквідовано капіталізм?

— Абсолютна правда, тату! — тремтячим голосом запевнив гер Бенедикт. — Від смердючого капіталізму і духу не лишилося! Нині у нас держава загального добробуту, яка йде до соціалізму...

— Господи! Невже немає експлуатації?

— Беріть вище!

— Значить, задоволені усі вимоги робітників?

— Ще вище!

— Невже...

— Факт! Робітники одержали більше, ніж вимагали.

Гер Бенедикт поволі заспокоювався. По всьому було видно, що старий ренегат не мав злих намірів. І синок захопив ініціативу:

— Ось вам приклад. Своїм авто я користуюся разом з шофером. Так він у машині проводить більше часу, ніж я сам. Буквально жити без неї не може.

Старий насторожився:

— Виходить, капіталісти втратили панівні позиції?

— Заспокойтеся! Така втрата суперечила б принципам демократії. Ми нікому не дозволимо скривдити людину. Знаєте, богові — богове, дияволу — дулю.

— Не згадуй на ніч погано мого шефа, синочку... Скажи краще, як ділова людина, що ти думаєш про марксизм?

— Ну, в цьому ділі і ви, і я з'їли не одного теоретика... Марксизм безнадійно застарів. Він не вирішує проблем сучасного капіталізму.

— Молодця! Що то значить — стара школа! А що ти скажеш, як соціаліст, про сучасний капіталізм?

Гер Бенедикт тільки посміхнувся:

— Він перетворився на стійку демократичну систему. Капіталіст і робітник нині не класові вороги, а соціальні партнери. Так би мовити, рідні брати, у яких спільні інтереси...

— Інтересно утнув з інтересами, — з відвертою заздрістю мовила тінь. — І все це ти вигадав сам, чи як?

— Ну, що ви! Творили колегіально: я, член правління «Лендербанку» гер Піпенгер, статс-секретар міністерства закордонних справ гер Крейський та інші гери... Геть усі соціалісти! Але мені належить не останнє місце. Не вірите — подивіться, що пише західнонімецька газета «Дер фольксвірт», ви ж на тому світі не передплачуєте: «Син Карла Каутського, Бенедикт Каутський, теж соціаліст, хоч і не марксист... Проект програми під невисловленим девізом «свобода від Маркса» інспірований в основному ним. Міняються часи, а разом з ними і люди... Молодість щебече не так, як співає старість».

— Зворушливі рядки! Щире визнання нашої сімейної традиції, — схвильовано прошепотів старий і зник у темряві.

Гер Бенедикт Каутський ще довго не спав. Він сентиментально замислився. Можливо, в цей час розчулено планував зменшити у спільних інтересах зарплату своїх соціальних партнерів. А, може, поринув у мрії про повний соціалізм... для капіталістів.

## ЦЕ НЕ БАЙКА І НЕ КАЗКА

40 танків і 400 танкістів бундесверу прибули до Англії для проведення бойової підготовки.

Те, про що Гітлер лише мріяв, — пише журнал «Шпігель», — тепер здійснює під вивіскою НАТО 84-й танковий батальйон: він є першим в історії німецьким військовим з'єднанням, яке вступає в повному озброєнні на англійську землю.

За Ла-Маншем стало жахно —
Чути танків рев...
Хто ж німецькі танки тягне?
Сам британський лев!

Знають істину народи,
А вона проста:
Хто в упряжці НАТО ходить —
Буде без хвоста!

*Могутній вал національно-визвольних революцій змітає колоніальну систему, підриває устої імперіалізму.*

(З проекту Програми КПРС).

**З МАТЕРІАЛІВ, НАДІСЛАНИХ НА КОНКУРС**

Мал. В. ЛУК'ЯНЦЯ (м. Чернігів).

Вказівний палець.

*У центрі Європи знову створюється небезпечне вогнище агресії, яке загрожує мирові й безпеці всіх народів. На Далекому Сході американські монополії відроджують японський мілітаризм — друге небезпечне вогнище війни, яке загрожує народам Азії, насамперед соціалістичним державам.*

(З проекту Програми КПРС).

Мал. Л. КАПЛАНА

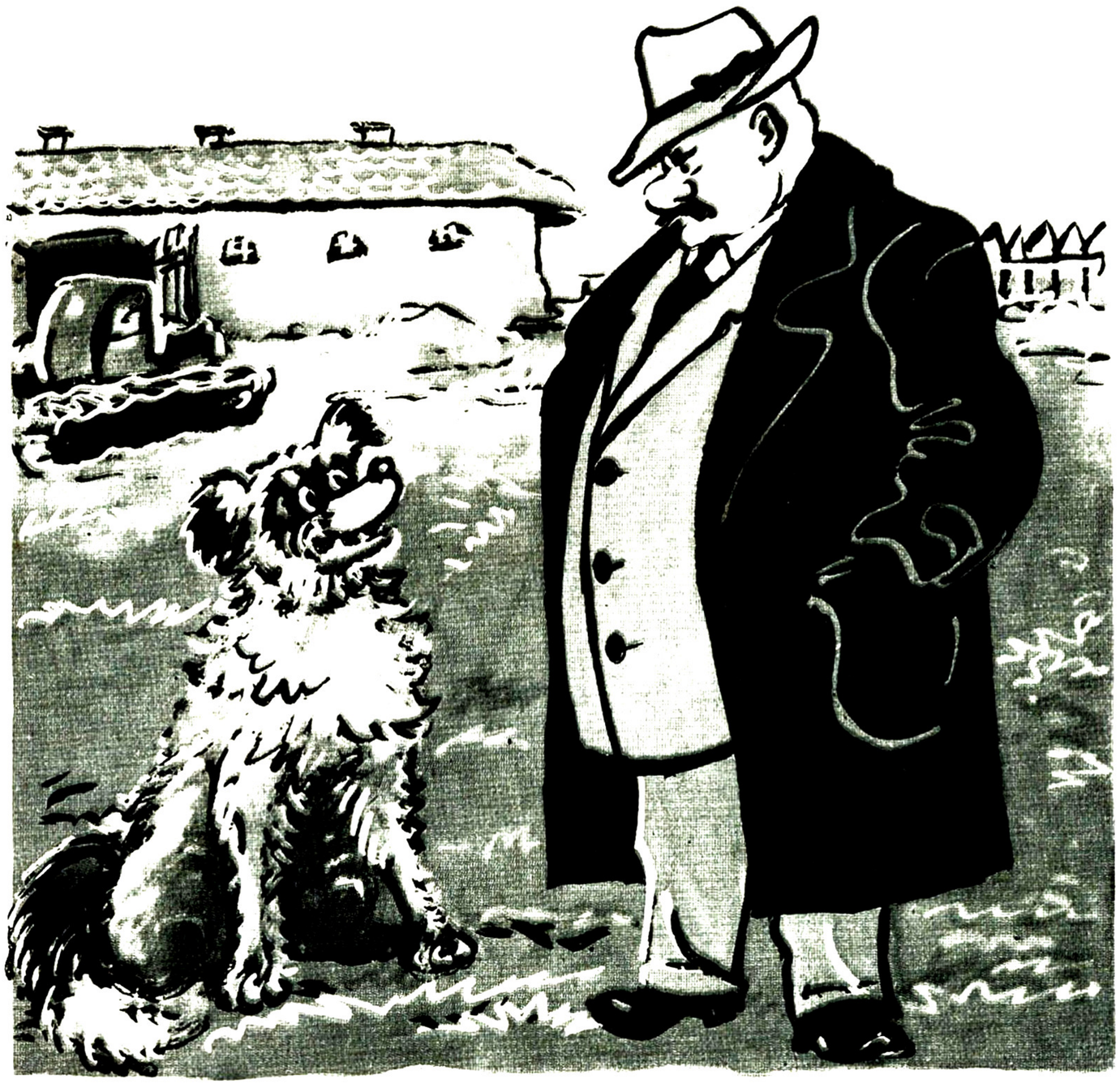

— Сірко, позич очі — хочу звіт писати.

## ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛЬОТ НАД ГОРЛІВКОЮ

(ВИТЯГИ З БОРТОВОГО ЖУРНАЛУ)

«10 годин 21 хвилина 47,5 секунди за середньоєвропейським часом. Курс — ост-ост-зюйд. Мета польоту: виявлення тих, хто не проявляє піклування про рідну природу. Об'єктив наведено на браконьєрів, недругів зеленого друга, великих та малих ворогів природних багатств республіки».

«12 годин 37 хвилин 58,7 секунди. Політ триває. Під вертольотом пропливає Донбас. Вертольот над Горлівкою...»

«Увага! Увага! Взяв на мушку... Даю поправку. Не та зброя. Мітла і сатиричне перо відпадають. У мій об'єктив потрапили не браконьєри, не вороги природи, а найщиріші її друзі і захисники».

Колективний друг природи — всі трудящі Горлівського азотнотукового заводу. Вже по самій своїй природі Горлівський азотнотуковий завод — друг природи, бо випускає він добрива. Щоб родючішою стала наша земля, щоб цвіли сади і колосилися пшениці, пливуть з цехів заводу на поля тисячі тонн азотних добрив.

Але пливуть з заводу і «мертві води», але пливе з високих труб ядучий туман хімічних відходів. Подвійна шкода! Разом з відходами втікає корисна сировина і отруює воду й повітря.

Подивилися робітники, техніки, хіміки, інженери на ту подвійну шкоду і таке сказали:

— Ні, так діла не буде! Наші обов'язки землю прикрашати, природу шанувати, а воно он що виходить! Засукаємо рукави та й перекуємо подвійну шкоду на подвійну вигоду!

І засукали рукави і взялися до роботи! Власними силами колектив азотнотукового заводу вирішив збудувати очисні споруди. Та які! Не прості і не золоті, а дуже мудрі. Такі, що отруйних відходів з заводу на природу не випускають, назад у цехи повертають і знову на добрива переробляють. От вам і подвійна вигода.

Коли по пунктах перелічити, скільки зроблено ними для захисту рідної природи, та скільки робиться, та скільки ще буде зроблено, то пальців не вистачить.

Здається в експлуатацію третій електрофільтр МТ-184 та абсорбційна башта № 3, заплановано в стислі строки збудувати санітарну башту (комплекс-автомат), яка ловитиме сірчанокислотні тумани і різні вихлопні гази. Словом, башта не тільки стане фортецею на захист природи, але й цінну сировину зберігатиме. Стане вона до ладу в наступному році.

А устаткування для дефіксації! А біологічна очистка води! А вилучення промислових солей з відходів виробництва! А озеленення території заводу! А... Ага! Коли сказав «а», то треба сказати «б», а, сказавши «б», кажи всі літери абетки, бо проти кожної стоятиме щось корисне.

Тоді-то й надійшла з борту перчанського вертольота радіограма такого змісту: «Донбас. Горлівка. Азотнотуковий завод. Славному колективу заводу. Спасибі! Спасибі від імені розлогих степів і зелених гаїв. Спасибі від усього живого, що плаває, літає та по землі бігає. Спасибі від усієї флори та фауни, на території республіки сущої. І від мене, Перця, особисте спасибі. Так тримайте, темпів не збавляйте. Хто вам заважатиме, мені поскаржтесь. Мітлу позичу».

І друга радіограма: «Всім Всім! Всім! Підприємствам і організаціям, заводам і заводикам, фабрикам і артілям, директорам і керуючим, головам та іншим керівникам. Вчіться у горлівців, позичте у них досвіду, підтримайте їхню ініціативу.

Робіть так, щоб у недругів природи в очах позеленіло. А позеленіє у них в очах тоді, коли зашумлять на територіях ваших підприємств зелені насадження і коли жодна крапля «мертвої води» не витече за ваші ворота, і коли ядучий дим хмарою не попливе з ваших труб.

Все... Переходжу на прийом... добрих вістей».

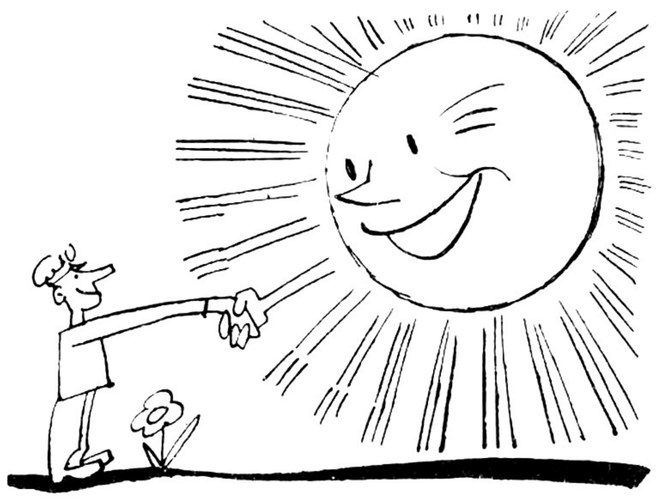

## ХЕРСОНСЬКІ АЛХІМІКИ

На уроках з історії середніх віків розповідають, зокрема, про алхіміків. Мовляв, були такі ненаукові люди, які хотіли перетворювати іржаві коцюби у золоті, а звичайні горщики у коштовні корони феодальних магнатів. Алхіміки існують і досі. І збереглися вони не де-небудь, а в самому центрі міста Херсона, на вулиці Суворова.

Сучасні алхіміки відкинули архаїчну приставку «ал» і до кореня «хім» додали побутове слово «чистка». Вийшло ясно і зрозуміло — «хімчистка». Але чудеса перетворень цвітуть у цьому закладі на середньовічному рівні.

Одного дня я поніс хімчистити костюм і макінтош. Привітна дівчина прийняла замовлення, не менш привітний хлопець прийняв гроші... Тільки якийсь похмурий тип (явно стороння людина) зловісно процідив: «Наплачетесь з цією алхімією...»

У належний час я знов завітав до хімчистки і, коли побачив свій костюм, мимоволі пригадав слова похмурого пророка.

— Що це? — запитав я, вказуючи на величезні плями.

— Природний колір тканини, — пояснила привітна дівчина. — Коли чистили, фарба зійшла...

Узяти костюм я категорично відмовився. Коли я зробив наступний візит, мою увагу привернули гудзики — вони... посивіли.

— Розумієте, — почала дівчина.

— Розумію! — відрізав я. — Вони набули природного кольору... Макінтош готовий?

— Строкатий такий?

Коли я одягнув макінтош і подивився у дзеркало, я зрозумів, що йти додому не варто. Без зайвих слів мене приймуть хіба у зоопарк. Для зебри місце завжди знайдеться!

— Як ви примудрилися? — запитав я.

— Хімія! — гордо пояснила дівчина. — Вона творить чудеса!

Я ще знайшов в собі сили познайомитися з технологією чудес. Майстри озброєні милом, бензином і необмеженою кількістю $H_2O$. Інших елементів періодичної системи Менделєєва годі і шукати! Чудеса творяться вручну, в тісноті і бруді. В таких умовах само слово «якість» звучить іронічно...

— Все знаємо. Не ви перший скаржитесь, не ви останній, — запевнила мене т. Копелова, директор комбінату «Індпошив», якому підпорядкована хімчистка. — Ми б закрили хімчистку, але товариш Шутов проти. Говорить, що вона — єдина в області...

У начальника обласного управління побутового обслуговування т. Шутова є вихід із скрутного становища: спорудити механічну фабрику хімічної чистки, на будівництво якої відпущено 80 тисяч карбованців. Але т. Шутов не поспішає. Його, очевидно, задовольняють чудеса сучасних алхіміків, які не можуть поліпшити речі і тому роблять навпаки.

**С. КАЧИКОВ.**

# КРАСА — ДІЛО СЕРИОЗНЕ

*(ВЕСЕЛИЙ РЕПОРТАЖ)*

КРАСА!..

Воно, скажімо, коли про природу і всілякі там пейзажі йдеться, то тут усе ясно. А коли про людину, то вже й не завжди досить того, що про тебе природа подбала. Тут ще й одежа чимало важить.

Років так ген-ген скільки тому це питання простіше вирішувалося.

— Он бери батькову свиту, — казала мати синові, — а мої чоботи, та йди вже на ту вулицю, парубкуй, коли виріс.

Тепер парубків у свитах та дівчат у кожухах хіба що на сцені побачити можна. Тепер їм усілякі там крепдешини, габардини, шевіоти чи ще щось таке подавай.

Якось у поїзді Миргород — Полтава нам довелося бути свідками ланцюгової реакції у вирішенні питань про красивий одяг. Дід Андрій, коваль з села Петрівці, що біля Хорола, якраз розповідав про свій відпочинок «у Ялтах», коли мимо пройшла дівчина в заокеанських штанцях.

— Гай-гай! — похитав головою дід. — Кажуть, що гарній дівці гарно і в ганчірці. А оце? Бачили? Все на ній, шеймі, як чобіт на колодці, облипло, а вона ще й скалиться, викаблучується.

Отут і пішло. Одні на бік діда стали, другі нейтрально носа відвернули, треті штанці захищають.

Гомоніли до якоїсь маленької станції, доки до вагона зайшла ще одна дівчина. І була вона так ладно одягнута, що всі ми про спірку забули — на дівчину ту задивилися.

— Оце — воно! Да... Красота! — протягнув один із захисників штанців. — Заграница, мабуть?

— Таке! — усміхнулася дівчина. — З раймагу. На марку гляньте: «Харківська фабрика імені Тинякова»...

Розказали ми цю історію секретареві партбюро фабрики імені Тинякова Ользі Іванівні Надточій, а вона з усмішкою:

— Краса одягу — діло серйозне. А покупець наш з кожним днем вибагливішим стає. І ми підтягуємося, бо красиві речі лише красивою працею створюються. Як саме? От підіть в цехи і подивіться.

Заходимо в перший цех. Перший цех — дамський, жіночий одяг тут шиють.

Он вся стіна цеху завішана грамотами. Навіть з підписами міністрів. Вони свідчать, що перший цех з 1950 року тримає звання цеху відмінної якості і високої продуктивності праці.

Нова глава в історії колективу з 1959 року починається. Це тоді передова швачка Ольга Йосипівна Коваленко побувала делегатом на XXI з'їзді партії. А як приїхала додому, та як про все, що бачила і чула, розповіла, вирішили робітниці по-комуністичному про покупця дбати, ще вищою якістю та красою виробів людей радувати.

Спершу бригади майстрів Кузнецової та Бєдної на роботу без контролерів перейшли, а потім і бригади майстрів Дубовик та Кантемір право на це завоювали. 100 процентів продукції щоквартально цех першим сортом став давати! Ось за що перший цех першим на фабриці звання колективу комуністичної праці одержав.

А коли вже все говорити, то ще, мабуть, і за красу. Формулою «один — за всіх, всі — за одного» вона в цеху визначається. От, приміром, коли робітниця Тамара Суровцева заспіває, то хай курський соловей сховається. Співає Тамара, а гордість і честь — усього колективу. Почула той голос Курська філармонія та й запропонувала харків'янці і професійну сцену, і вищу зарплату. А Тамара подумала і залишилася на фабриці. Поза? Ні, це те, що любов'ю до своєї справи, робітничою дружбою називається.

А ось — всі за одного. Стоїть у цеху стіл. На ньому — купа грошей і списки. Робітниці самі зарплату одержують, всі роботу колишнього касира виконують.

От які красиві женщини в першому цеху! Такі — що не пошиють, то прекрасно буде.

Перехідний червоний прапор фабрики частенько буває і в другому, і в третьому цеху, і... Словом, усі цехи на перший рівняються і успішно це роблять. А це все, як кажуть, в одну торбу — все на честь фабрики.

У магазинах попит на вироби тиняковців теж підіймається. У минулому році на республіканський ярмарок у Києві фабрика 240 зразків одягу представила. І всі вони пішли нарозхват. У цьому році швейники Харкова ще десятки нових фасонів освоїли. І знаєте, що про них люди кажуть?

Робітниця т. Щерба з Артемівська купила пальто з етикеткою: «Виготовлено бригадою Тюленєвої Юлії Петрівни». Приміряла і сказала:

— Це не просто одяг, а справжня тобі краса.

А покупець-мужчина В'ячеслав Алейников, одягнувши пальто, пошите Раїсою Митрофанівною Манукало, поглянув у дзеркало і не стримався, щоб не сказати, що він у тому дзеркалі побачив:

— Видно, — сказав він, — з душею тиняковці працюють.

А були б тиняковці ще більшими молодцями, якби їх поставники за поли не хапали, назад не тягнули.

Але тут у це діло треба заглянути глибше — аж у підвали, де зберігаються тканини, присланні різними текстильними фабриками.

Он, бачите, вишикувалися вишневі, бордові, малинові і — аж очі вбирає — волошкові сувої драпу? Це продукція Московської, Краснодарської та Луганської текстильних фабрик. Такі матеріали йдуть з коліс у виробництво, а вироби з них розкуповуються наперебій

Та в підвалах більша гора з поставок Одеської фабрики імені Сталіна, Сумського «Червоного текстильника» та Харківської «Червоної нитки». Дуже «оригінальні» тканини ці фабрики присилають. Якби пошити з них яку одежину і одягти на безжурного веселуна, він одразу на ходячу нудьгу перетворився б.

Уявіть собі щось таке кольору вчорашніх картопляних помий, кошлате, аж ось-ось, здається, загарчить — оце вам і буде «Драп южный» з Одеської фабрики. Понад 2 тис. метрів цієї напасті тиняковці забракували, а одесити все шлють.

З Сум присилають іншу халепу. Пошиєш з неї пальто, попадеш під дощ і маєш уже жилетку — з переляку все докупи збігається. Ну, а харківська «Червона нитка» такий шевіот «Богуславський» для пошиву форм школярам поставляє, що хіба тільки на комбінезони сажотрусам і годиться.

А там ще чудасія з фурнітурою. Харківський раднаргосп ніяк не спроможеться налагодити виробництво її на місці. І одержують тиняковці гудзики з Львова та Сімферополя, нитки — з Ленінграда і т. д.

Як бачите, нелегко тиняковцям марку високої краси та якості держати.

А держать. Усіх покупців своїми виробами радують. А ті їх добрим словом згадують, бо ж творити красу нашу — діло справді вельми серйозне і на добре слово заслуговує.

**К. ЛЕМЕШЕВ.**

м. Харків.

---

Прошу тебе, навідайся до нас у селище Миколаївку та подивися, який кінобуфет організували там секретар парторганізації колгоспу ім. Сталіна Волощенко разом з головою Малинівського ССТ Васильченком. Спершу вони відкрили той буфет у кінобудці, з якої демонструвалися кінокартини для колгоспників трьох бригад, а тепер перенесли його в кіноапаратну клубу. Нині кіноглядачі, особливо сам Волощенко, можуть дивитися фільми в клубі без одриву від пляшки.

Навідувався сюди якось і завідуючий відділом агітації і пропаганди Слов'янського райкому партії т. Оголь. Вислухав скаргу і порадив звернутися до тебе, Перче, щоб ти навів порядок у кіноапаратній. Ім, випивайлам, то нічого — хильнуть оковитої, покурять та й підуть, а кіномеханікові доводиться потерпати, щоб пожежі не було. Отож прошу тебе, Перче, вимети своєю мітлою з кіноапаратної буфет разом з Волощенком та Васильченком, щоб їм у носі закрутило і до кінобуфету ходити більше не кортіло!

**В. ОЛЕКСАНДРОВ.**

Сталінська область.

Начальник Дніпропетровської обласної контори «Сільелектробуд» т. Мітраков два роки тому влаштував виставку потужних трансформаторів. Зразки експонуються в селах Щорсівського району — Вітрівка, Михайлівка, Червоне. Сталеві гіганти, які стовбичать без діла на кам'яних п'єдесталах, свідчать про великі можливості електрифікації колгоспу «Всесвітній Жовтень».

Для того, Перче, щоб ці можливості стали реальністю, є все: і дріт, і ферми, і хати колгоспників, і укладені угоди між правлінням колгоспу та конторою «Сільелектробуд». Бракує тільки бажання т. Мітракова довести роботи по електрифікації колгоспу до кінця.

**А. МАЙСТРЕНКО,**
секретар парторганізації колгоспу «Всесвітній Жовтень».

Дніпропетровська область.

---

Прошу тебе одну справу розтлумачити. Скажи, якщо в місті на вулицях є водні колонки, то чи повинні мешканці міста платити за те, що дивляться на ті колонки? Жителі Нового Бугу гадали, що плата береться тільки за користування колонками, аж виявляється — ні.

Буває, з тих колонок щось капне раз на чотири дні, але таке брудне, що й дивитись гірко. Здебільшого ж з колонок нічого не капає, скільки б ти не старався. А плату за воду треба вносити регулярно, як за комунальні послуги.

Поясни, Перче, керівникам нашого комунгоспу, що «прикрасити» вулиці міста водними колонками — це ще не значить зробити комунальну послугу; і що дивитися на ті «прикраси» мешканцям міста можна й безкоштовно.

**О. ШУВАЛОВА.**

Миколаївська область.

Коли у нас, у Гранові, заходить мова про колгоспний ставок, то люди питають: «Чи не про той це, з якого води чимало утекло?..»

І справді, відколи у нас хороший ставок красувався, уже чимало-таки води утекло, й утекло саме з цього ставка. Сталося це ще в 1950 році. Прорвало тут греблю, і потекла вода в синє море. Та й досі тече, бо за одинадцять років ніхто греблі відремонтувати не спромігся. Від млина, який стояв тут колись, і згадки не лишилося; верби повирубували.

Правда, чотири роки тому керівництво колгоспу задумало за ту холодну протічну воду взятися. Навіть з вінницьким пожежним товариством на будівництво ставка договір уклало. Але пожежників, видно, не припікає, бо будують вони так, як мокре горить. А голова колгоспу т. Богданов те й знає, що гроші їм за це платить.

Приперчи, Перче, пожежників. Може, тоді й наш голова за голову візьметься!

**КОЛГОСПНИКИ.**

Гайсинський район,
Вінницької області.

Мал. М. ПИШНОГО (м. Тернопіль)

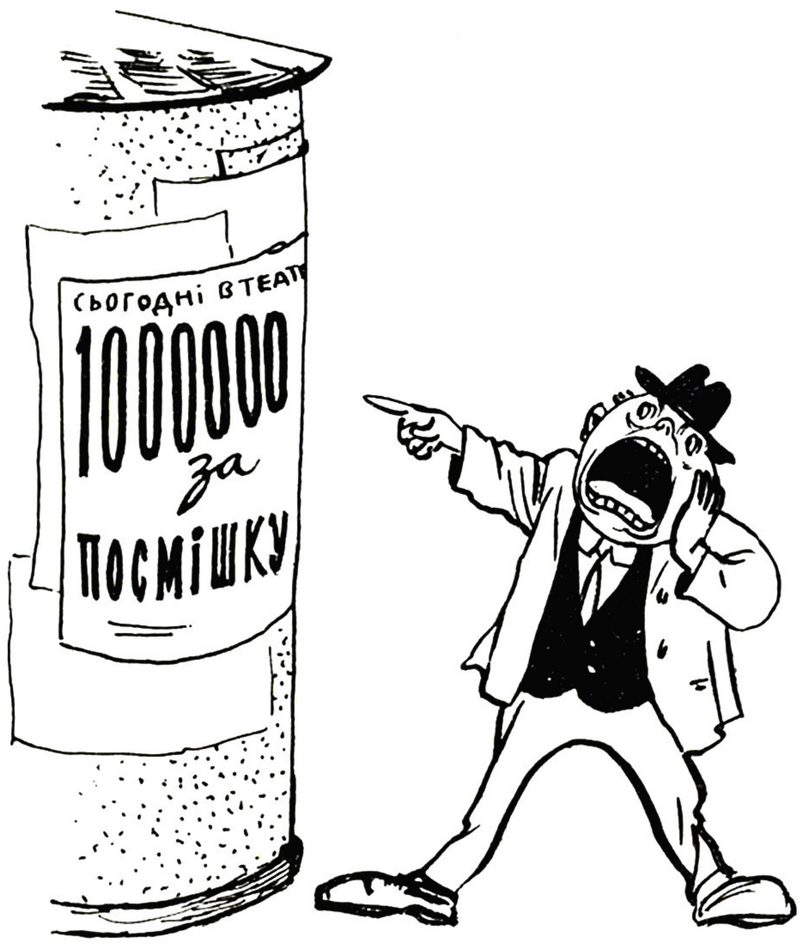


— Це здирство!..

# ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

## СОВІСТЬ ЗАГОВОРИЛА

Мал. Л. БОЙКА

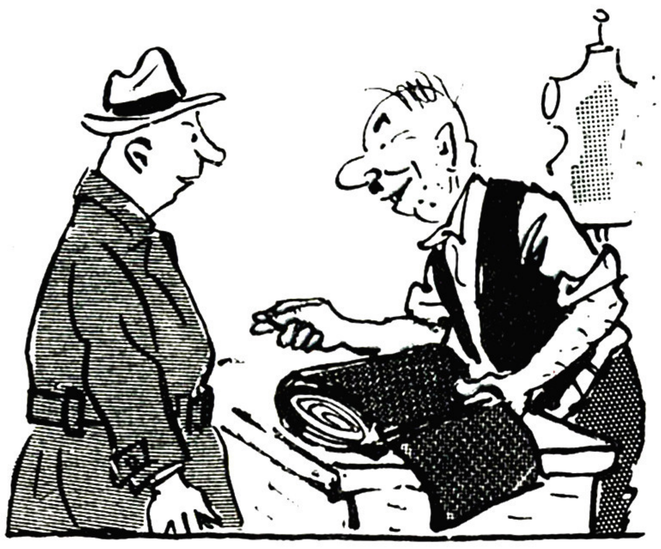

— Не поскупіться: на совість зроблю.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Як же ти не побоявся?
— А я думав, що заєць!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

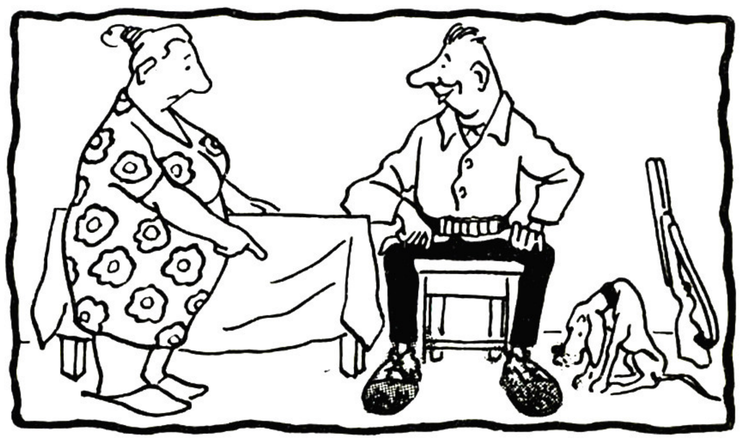

-Черевики ж грязнючі! Роззуйся!

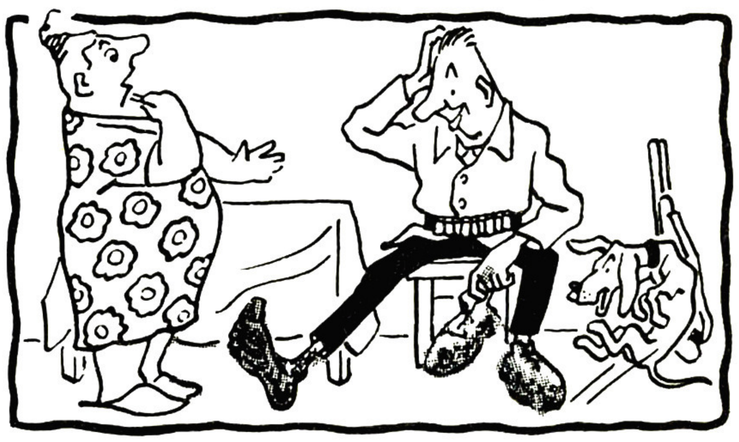

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

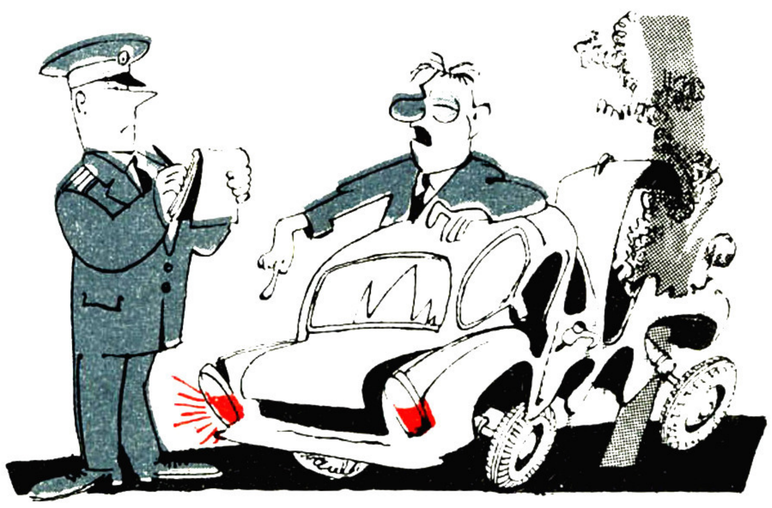

— Все гаразд: стопсигнал горить.

# Народні усмішки

## «ПРИЛУНИЛИСЯ»

На Місяць прибув космічний корабель з однієї капіталістичної держави. Новоприбулі встромили прапор і почали вигукувати:

— Місяць наш! Ми завоювали!

Коли раптом з'являються люди і запитують:

— Чого це ви галасуєте?

— Як чого? Ми перші ступили на Місяць!

— Тю! А ми думали, наші вже комбайн для радгоспу привезли врожай кукурудзи збирати.

Повідомив П. УКРАЇНЕЦЬ.
м. Щорс, Чернігівської обл.

## ГІТЛЕР У ВОРОЖКИ

Під час війни в Німеччині об'явилась знаменита ворожка. Прийшов до неї поворожити і Гітлер.

Побачила ворожка біснуватого фюрера, злякалась:

— Не можу, фюрере, — благала вона. — Хоч убий, але не можу!

Повернувся фюрер додому, переодягся в шоферський костюм і знову пішов до ворожки.

— Погані твої справи, шофере, — зітхнула ворожка. — Поламаються твої обидві осі *, і ти собі голову зламаєш.

Повідомив М. П. КЛОЧКО
з м. Макіївки, Сталінської обл.

* Мова йшла про горезвісні осі Берлін—Рим та Берлін—Токіо.

## ЛЕДАР І ЕКСКАВАТОР

Питав один робітник свого знайомого — горезвісного ледаря:

— А де ж ти, чоловіче, зараз працюєш?

— Та на великих будовах! — каже той.

— Як же це так? Ти ж з Києва не вилазиш?

— А ти чув про могутній крокуючий екскаватор? — питає ледар.

— Чув...

— А знаєш, що він тисячу робітників замінює?..

— Знаю.

— Так ото ж я один з тієї тисячі, він за мене працює...

— А чи ж він і їсть за тебе?

— Е, ні, їм я сам... Треба ж і мені щось робити...

Повідомив
С. М. МОРДУШЕНКО
з м. Запоріжжя.

## «ЛЕГКИЙ» ЗАРОБІТОК

Жив собі колись бідний багатодітний селянин. Щоб якось кінці з кінцями звести, взявся він ікони малювати. «Попи, — говорить, — на тих богах легкий хліб заробляють, то чому б і мені трохи не підживитися».

Якось зайшов до нього сусід та й питає:

— Ну, куме, як воно: легше тепер тобі живеться?

— Та воно, — відповідає той, — таки легше, як ціпом махати. Але поки того святого зроблю, та поки продам, то діти й чорта з'їдять...

Повідомила
М. В. ПОХОДНЯКОВА
з селища Ново-Псков, Луганської обл.

## ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 8 журналу було надруковано «Фейлетон про самогон». У ньому розповідалося про те, що у Голованівському та Маловисківському районах Кіровоградської області не провадять боротьби з самогонниками та пияцтвом.

Прокуратура УРСР повідомила, що у згадані райони було відряджено заступника прокурора Кіровоградської області т. Тюрина, який на місці організував громадськість на боротьбу з самогонниками. Проти 15 злісних самогонників порушено карні справи.

Обласна прокуратура перевірила також стан боротьби з самогоноварінням та пияцтвом і в інших районах області та повідомила про наслідки перевірки виконком обласної Ради депутатів трудящих.

★ «Дорогий практик» — так звалася замітка, надрукована у № 8 «Перця» про самозваного юриста Стебновського Ф. М., який працював юрисконсультом колгоспу ім. Кірова, а мешкав у м. Херсоні.

Як повідомили з Херсонської облпрокуратури, Стебновського з роботи у колгоспі звільнено.

★ У № 11 журналу, в замітці «Молотком чи ціпком», Перець критикував Харківський хімфармзавод за відсутність у коробочках з ампулами, які він випускає, спеціальних ножичків для відкривання ампул.

Цю замітку було обговорено на засіданнях партійного бюро та технічної ради заводу. Критику визнано правильною. Тепер ножички в коробочках з ампулами будуть.

★ Про те, що в селі Новопетрівці (Сумська обл.) в одному приміщенні містяться клуб і сільський медичний пункт, повідомлялося у листі молоді села, надрукованому в № 11 «Перця».

Голова Білопільського райвиконкому т. Гузей повідомив редакцію, що зараз у селі закінчується будівництво родильного будинку, куди переходить і медпункт, а звільнені ним кімнати будуть передані клубові та сільській бібліотеці.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (462) (на украинском языке). Підписано до друку 20. IX. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08440. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 5847. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Ціна 10 коп.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

— Я б тебе давно розв'язав, та не пускають!..